

[Foul Møller.]

systemet og anvendelsen af de øgede indkomster skal afgøres her i folketinget.

Jeg vil gerne, inden jeg går videre, sige, at under de udvalgsdrøftelser, der har været, har finansministeren over for os oplyst, at han var villig til at administrere kildeskattesystemet således, at den enkelte virksomhed fik mulighed for at bruge lønningskonti, fik mulighed for overførsler af indtægter til lønningskonti, således at banker og sparekasser kunne foretage beregning, tilbageholdelse og indbetaling af kildeskatten til de pågældende myndigheder. Da det ikke står i betænkningen, vil jeg gerne bede finansministeren om at bekræfte det her i dag.

Da altså disse mange problemer stadig vil ligge til folketingets forhandling, vil vi kunne give tilslutning til, at vi gennemfører selve forslaget, den principielle beslutning, nu.

Vi håber også dermed at få mulighed for i hvert fald at kunne deltage i en forhandling om de afgørende spørgsmål om skalaernes udformning og alt det andet, jeg har nævnt. Jeg forstod på hr. Peter Nielsen, at det ville man være villig til; nu må man jo så se, om det holder, når virkeligheden kommer — om det også her kun skal være fup og ikke fakta, der er tale om.

Jeg skal i øvrigt ikke gå i rette med hr. Peter Nielsen ved denne lejlighed; enhver her i salen ved, at det ikke er hans skyld, at der ikke blev et firkantet forlig. Det ville være for smed at rette bager, hvis man tog fat på hr. Peter Nielsen her i dag, han er sat på et vanskeligt job, og jeg synes, han klarede det godt, for det må være meget vanskeligt.

Vi står jo over for det, som man har kaldt en historisk begivenhed, og det er givet, at det er en historisk begivenhed, at folketinget skal gennemføre den største afgiftslovgivning, dette ting nogen sinde har vedtaget. Vi har aldrig i Danmarks-historien stemt om og vedtaget en så stor afgift som den, der her er tale om. Den vil indbringe i det første år staten et beløb på 4½ til 5 milliarder kr. brutto.

Når engrosomsen afløses, vil den netto give staten mellem 2 og 2½ milliard kr. med udsigt til stigende provenu i årene fremover i takt med forbrugsstigninger og måske

også i takt med, at man får lov til af socialistisk folkeparti at sætte procenten i vejret. Derfor er det i sig selv en historisk begivenhed.

Det er også en historisk begivenhed, at et folketing vil udstyre en regering med så mange nye penge uden på nogen måde at ville klausulere dem, uden på nogen måde at ville tage stilling til, hvortil disse midler skal anvendes. Det er aldrig sket før i vor parlamentariske historie; det er en historisk begivenhed, fordi det er første gang, at en så stor og vidtgående reform med berøring til alle borgere, til deres arbejdslyst og til deres opsparingsvilje i fremtiden skal vedtages af det mindst mulige flertal i tinget.

Det er imod alle vore historiske parlamentariske traditioner, at dette finder sted. I alle vore parlamentariske traditioner har det været en given sag, at en regering måtte prøve på at sno sig igennem med det flertal, der var nødvendigt for, at den kunne regere. Men gik den videre og ville have store reformer, så søgte den det brede flertal, hvis ikke flertallet viste sig at være urimeligt i sine krav. Det er første gang, at en regering har valgt at reformere Danmark på det snævrere mulige flertal, og derfor er det også historisk, derfor skrives der politisk historie i dag. Det er første gang, at socialdemokratiet frivilligt har foretrukket at placere sig markant på dansk politikens venstre fløj i samarbejde med et såkaldt splittelsesparti fremfor at vælge midten i dansk politik. Det, der har gjort socialdemokratiet til det brede, til det store folkeparti, har været, at man valgte midterlinjen, midtervejen, og aldrig de ekstreme yderpunkter.

Endelig er det karakteristisk, at selve fremgangsmåden, hvorved man er nået frem til dette resultat, har været af en sådan karakter, at den svækker tilliden til og troen på, at dansk politiks kongevej fortsat er forhandlingsmetoden og kompromiserne vejen til de resultater, der er holdbare.

Vi kunne måske vente, det ville gå sådan, for det er jo ikke mange måneder siden, at statsministeren sagde, at de store kompromisers tid er forbi. Vi troede dog, det var en forbigående udtalelse; men vi må sige, at det er lykkedes statsministeren ved den splid, har har sået i denne sal, at fjerne troen på, at den danske regering fortsat ønsker de store kompromiser.